

«Lo Floc» número 100

Lluís Jové i Valls

Que poques paraules tinc,
i les que us dic són tan gastades...
Caldrà buscar nous camins
on no calguin les paraules.⁽¹⁾

La meua «revista» és com un infant,
no dóna gràcies, ni mai sap quan
es torna aspra i plena de fang
o verda i plana i et dóna cant.

No té una flama que digui sí,
però una espurna sempre ho vol dir;
no té una flama que digui no,
però té cendra que ho colga tot.

Uns endavant ens volen portar,
espurnes vives en soledat;
altres ens volen sempre aturats,
la cendra pesa sobre els cansats.⁽²⁾

I som on som; més val saber-ho i dir-ho
i assentar els peus en terra i proclamar-nos
hereus d'un temps de dubtes i renúncies
en què els sorolls ofeguen les paraules
i amb molts miralls mig estraferm la vida.
De res no ens val l'enyor o la complauta,
ni el toc de disciplent malenconia
que ens posem per jersei o per corbata
quan sortim al carrer. Tenim a penes
el que tenim i prou: l'espai d'història
concreta que ens pertoca, i un minúscul
territori per viure-la. Posem-nos

dempeus altra vegada i que es senti
la veu de tots solemnement i clara.
Cridem qui som i que tothom ho escolti.
I en acabat, que cadascú es vesteixi
com bonament li plagui, i via forà!,
que tot està per fer i tot és encara possible.⁽³⁾
Miquel Martí i Pol

Que tinguem sort,
que trobem tot el que ens va mancar
ahir.
I així pren tot el fruit que et pugui donar
el camí que, a poc a poc, escrius per a demà.
Que demà mancarà el fruit de cada pas;
per això, malgrat la boira, cal caminar.
Si vens amb mi,
no demanis un camí planer,
ni estels d'argent,
ni un demà ple de promeses, sols
un poc de sort,
i que la vida ens doni un camí
ben llarg.

Ll.J. i V.

President del CERAP els anys 1981-84.

NOTES:

- (1) Lluís Llach, Poemes i cançons - núm. 20 «Poesia» -pàg. 111
- (2) idem pàg. 31
- (3) idem pàg. 227-234
- (4) idem pàg. 123

Una entitat del seu temps

Josep M. Riu i Margalef

Enguany «Lo Floc» assoleix el número 100 —enhorabona!— motiu pel qual he estat amablement invitat pel seu director a col·laborar-hi. Aquest esdeveniment coincideix amb la celebració dels primers deu anys del *CENTRE D'ESTUDIS RIUDOMENCS «ARNAU DE PALOMAR»*, els quals he tingut la sort de viure molt de prop, exercint diverses responsabilitats directives a la casa.

Em sembla, però, que no es pot entendre la història del CERAP sense referir-nos obligadament a una altra efemèrides, per mi tan o més important que la primera, que, així mateix, s'escau en l'any que som, com és el

quinzè aniversari de la creació de la *JUNTA PROMOTORA DEL MUSEU HISTÒRIC MUNICIPAL*, ja que aquest col·lectiu, per evolució i per necessitats de cobertura legal, esdevingué el CERAP. Aquest nucli originari nasqué, al meu entendre i per dir-ho sintèticament i de forma planera, com una necessitat generacional de superació, o si voleu de trencament amb els esquemes i els encotillaments institucionals i pseudoculturals imperants a l'època, la qual cosa comportà que fos objecte de tota mena d'intransigències i d'entrebanes. Les actuacions pràctiques d'aquest col·lectiu, com tothom sap, s'arti-13